

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Kornienko L.E. et al., “Epizootological and epidemiological aspects for rabies in Ukraine for the period from 1999 to 2018,” Vet. Sci. Technol. Anim. Husb. Nat. Manag. 2019. Vol. 3. №. 3. PP. 90–109.
2. Микуляк М.Я., Якобчук З.В. Сказ: загальна характеристика, профілактика та методи боротьби. Ветеринарна медицина України. 2014. № 2. С. 30–31.

УДК: 636.8:619:616.9 (075.8)

НАУМЧУК В.С., магістрантка

Науковий керівник – **ЦАРЕНКО Т.М.**, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ДІАГНОСТИКА ТА ПРОФІЛАКТИКА ВІРУСНОЇ ЛЕЙКЕМІЇ КОТІВ

Вірусна лейкемія котів (FeLV; Feline leukemia virus) – інфекційне захворювання котів, яке належить до родини ретровірусних та класифікується, як γ -ретровірус. За останні 25 років поширеність інфекції FeLV значно зменшилась завдяки надійним тестам на виявлення вірусемічних носіїв та ефективним вакцинам.

Ключові слова: FeLV, вірусне захворювання, ІХА, ПЛР, вакцина.

Збудник лейкемії (FeLV) – РНК-вмісний вірус, що належить до родини ретровірусів та має три серотипи – А, В і С. Вражає котів тільки серотипу А (собаки і люди до нього не чутливі), який викликає розвиток лімфосаркоми. Вірусна лейкемія кішок вражає тварин різних вікових груп та порід, але сприйнятливість до інфекції з віком значно знижується. Джерелом збудника інфекції є клінічно хворі і вірусносії. Первинне розмноження відбувається в мигдаликах, звідки вірус поширюється в інші лімфоїдні органи, а також у кістковий мозок.

Найчастішими симптомами є різні коінфекції (включаючи інфекцію FIV, FIP, інфекцію верхніх дихальних шляхів, гемотропний мікоплазмоз та стоматит), а за ними - анемія, лімфома, лейкопенія або тромбоцитопенія та лейкемія або мієлопроліферативна хвороба. Клінічні ознаки, пов'язані з інфекцією FeLV, можна класифікувати як пухлини, імуносупресію, гематологічні розлади, імуноопосередковані захворювання та інші синдроми (включаючи нейропатію, репродуктивні розлади, синдром замирання кошеня). Імуносупресія викликається різними механізмами у інфікованих FeLV кішок. Іноді він асоціювався з неінтегрованою вірусною ДНК з вірусно-дефектними варіантами, дефектними до реплікації.

Факторами передачі є контаміновані збудником корми, посуд, молоко матері, ветеринарні інструменти. Новонароджені кошенята при контакті з хворими тваринами заражаються практично в 100 % випадків.

Метою роботи було проаналізувати сучасні методи діагностики та профілактики вірусної лейкемії котів на прикладі діяльності деяких приватних клінік м. Біла Церква та м. Київ.

Для оцінки сучасних можливостей діагностики та профілактики хвороби вивчали наукову літературу та кращі практики у деяких приватних клініках ветеринарної медицини м. Біла Церква та м. Київ. Аналізували ветеринарний облік та звітність за останні 3 роки. Апробацію методів діагностики хвороби проводили на базі НДЛ молекулярної діагностики ФВМ БНАУ.

Ретровірусні інфекції котів діагностували різного віку, статі та породи. Оцінювали клінічний стан тварин та підтверджували діагноз за результатами імунохроматографічних експрес-тестів «Вірус імунодефіцита котів + Вірусна лейкемія котів Combined Test (FIV Ab + FeLV Ag)», виробництва Quicking Biotech Co, Ltd.

Клінічні ознаки, обумовлені ВІК-інфекцією зазвичай проявлялися у вигляді хронічного стоматиту і хронічного гінгівіту, хронічних захворювань верхніх дихальних шляхів (хронічний гнійний риніт і хронічний бронхіт), виснаження, лихоманки, лімфоаденопатії, анемії, хронічних шкірних захворювань, хронічної діареї, неврологічних симптомів у вигляді рухових і сенсорних порушень, іноді виникали зміни у поведінки і порушення сну.

Вірусна лейкемія котів проявлялася виснаженням, лихоманкою, анорексією, сонливістю, блідістю слизових оболонок, глоситом, стоматитом, часто спостерігали пухлини молочної залози, гломерулонефрит, шкірні захворювання (демодекоз, саркоптоз), вторинні інфекції.

Наростаючі ознаки імунodefіциту: анемія, зниження гематокриту, атрофія тимуса, лімфатичних вузлів. У тварин старшого віку інфекція призводить до розвитку важких неопластичних захворювань лімфоїдних органів (лімфоми, лімфосаркоми).

Ретровірусними інфекціями переважно хворіли коти віком 3-11 років, які мають вільний вигул та неконтрольований контакт з іншими тваринами. Переважно захворілі тварини не були щеплені або графік щеплень у них був порушений та/або неповний. Тварин з імунodefіцитом було виявлено більше ніж з лейкемією.

За нашими власними спостереженнями можна відокремити групу котів, які найбільш хворіли FIV на відміну від FeLV, а саме у віці від 3-15 років. Найчастіше хворіли коти породи метис (88%), персид (4.76%), мейнун (1.19%) та британці (1.19%). FeLV коти хворіли переважно у віці 2 роки (22.2%), 3 (16.65) та з 5-11 (49.98%), відповідно породи метис (94.35%).

Лікування ретровірусних інфекцій спрямоване на пригнічення вторинних інфекцій. Потрібно застосовувати антибіотики, кортикостероїдні гормони, переливання крові, при лейкемії-хіміотерапія, антигістамінні препарати. У разі вірусного імунodefіциту котів застосовують протигрипозний або людський протикореневий нормальний імуноглобулін в дозі 0,5-1 мл (підшкірно). Профілактика хвороб включає дотримання загальних санітарних умов. Вакцина проти FIV не розроблена, тому потрібно уникати контактів з хворими та вірусоносіями. Для профілактики вірусної лейкемії застосовують вакцинацію.

Необхідно застосовувати щеплення рекомбінатною вакциною Пюревакс ВЛК, Purevax FeLV. Кошенята, які народжені від щеплених кішок, отримують колостральний імунітет разом з молозивом матері. Через 6-12 тижнів імунітет послаблюється, тому необхідно робити вакцинацію. Тому, перша вакцинація проводиться у 12 тижнів, а вже ревакцинація через 2-3 тижні.

Вірусна лейкемія котів в першу чергу повинна включати вакцинацію котів для збереження здорових котів від лейкемії та своєчасне розпізнання хвороби. Необхідно дотримуватись ізоляції вірусопозитивних котів у розплідниках та місцях групового утримання.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Інфекційні хвороби котів/ О.С. Галатюк, О.О. Передера, І.В. Лавріненко, І.А. Жерносік// Навч. посіб. Житомир: «Полісся». 2016. С. 35–40.
2. American Association of Feline Practitioners. Feline Retrovirus Management Guidelines / Levy J. et al. // Journal of Feline Medicine and Surgery. 2008. Т. 10. №. 3. С. 300–316.
3. Greene C. E. et al. Infectious diseases of the dog and cat. – WB Saunders\Elsevier Science, 2006. №. Ed. 3. 268 p.

УДК: 619:616.998.21

СМЕТАНІНА О.О., студентка

Науковий керівник – **ЦАРЕНКО Т.М.**, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ЕПІЗООТОЛОГІЯ, ДІАГНОСТИКА ТА ПРОФІЛАКТИКА ЛЕПТОСПІРОЗУ СОБАК

Лептоспіроз – поширений по всій території України зооноз. На лептоспіроз хворіють собаки на території м. Біла Церква. Основним джерелом хвороби для собак є хворі тварини та лептоспіроносії, носії лептоспірозу у природних резервуарах (гризуни, ондатри, їжаки тощо). Лікування лептоспірозу базується на антибіотикотерапії та симптоматичному лікуванні, профілактикою лептоспірозу є вакцинація сприйнятливих тварин з урахуванням антигенного складу вакцин.

Ключові слова: лептоспіроз, РМА, лабораторна діагностика, вакцинація.

Лептоспіроз – поширена в світі інфекційна хвороба тварин та людини. Особливістю лептоспірозу є наявність більше 250 серологічних груп патогенних лептоспір, які можуть бути збудником хвороби, що необхідно враховувати при виборі стратегії профілактики та боротьби із цим захворюванням. У собак лептоспіроз часто перебігає важко, з ознаками інтоксикації, жовтяниці, ураженням печінки і нирок, блювотою, зневодненням та виснаженням. Хворі та